

‘Liedje voor als ik er niet meer ben’

De telefoon gaat over. Het is Tiny, petekind van Nettie. Zij vertelt me dat haar tante is overleden na een kort verblijf in ‘Hospice In Via’. Nettie heeft geen partner of kinderen, wel veel vrienden. Ze heeft haar wensen gelukkig met mij gedeeld. Tijdens de uitvaart word ik geraakt door een lied: ‘Ik hoop tenminste dat de vrienden die ik ken, ook inderdaad die laatste keer nog willen komen’. Zou alles verlopen zoals ze wilde?

Rood: de rode draad in haar uitvaartwensen

Enkele jaren geleden ontmoette ik Nettie in haar appartement in Eindhoven. Ze vindt het fijn om haar uitvaartwensen vast te leggen. ‘Dan is het alvast geregeld’, zegt ze. Ze houdt graag de regie in eigen hand. Het regelen zit echt in haar genen. Terwijl Nettie koffie voor ons zet, kijk ik rond en zie de rode kussentjes, kaarsjes en bloemen die haar appartement kleur geven. Dat rood haar lievelingskleur is, is meteen duidelijk. Een rode draad die ook terug komt in haar uitvaartwensen. Ze wil graag een rouwkaart met een rode roos en veel rode rozen op haar kist.

Nog midden in het leven

Het is zo bijzonder om te zien dat vaak de kleine wensen een afscheid inkleuren. Wensen waar nabestaanden iemand meteen aan herkennen. Lief en klein, is dat niet belangrijker dan groot, uitbundig en niet herkenbaar? Allemaal uitvaartwensen die ik vastleg voor later, want op het moment dat wij elkaar spreken staat Nettie nog midden in het leven.

Mensenmens, vriendin en verbinder

Als vrijwilliger in het Máxima Medisch Centrum is Nettie de steun en toeverlaat voor velen. Daarnaast staat ze één avond in de week achter de bar bij Vitalis Brunswijck. De locatie Brunswijck van Vitalis Woonzorg Groep is gespecialiseerd in de revalidatie van ouderen. Als ik met Nettie in gesprek ben, kan ik me zo goed voorstellen dat mensen graag in haar gezelschap zijn. Ze is positief en staat midden in het leven. Zij is degene die gezellige uitjes organiseert voor vrienden en haar mede-vrijwilligers. Een mensenmens, vriendin en verbinder.

‘Liedje en wensen voor als ik er niet meer ben’

Na haar overlijden breng ik, samen haar petekind Tiny en haar beste vriendin Anneke, de wensen van Nettie tot uitvoering. Zoals een liedje van Robert Long; ‘Liedje voor als ik er niet meer ben’. Ik word geraakt door de tekst:

*‘Ik hoop tenminste dat de vrienden die ik ken
Ook inderdaad die laatste keer nog willen komen
En dat ik ook voldoende stof heb nagelaten
Voor wat verhalen die je glimlachend vertelt’*

Ik hoop zo dat haar vrienden naar het afscheid zullen komen.

Herinnerd worden zoals ze was

En zo zitten we in crematorium Rijtackers voor de laatste keer rondom Nettie. Rode rozen bedekken haar uitvaartkist en Tiny heeft rode kaarsjes meegenomen uit haar appartement. Ze vertellen zonder woorden over de liefde voor Nettie. Op het beeldscherm zien we een rode roos, want nee, Nettie wilde geen fotopresentatie. Zij wilde herinnerd worden zoals ze was.

De laatste wens verstopt in een liedje

We luisteren naar alle mooie herinneringen en muziek. Bij het liedje van Robert Long kijk ik, toch wat opgelucht, de aula rond en zie dat de wens die verstopt zit in dit nummer, is uitgekomen. Haar vrienden zijn allemaal gekomen en ze liet voldoende stof na voor verhalen die met een glimlach worden verteld.

Dag lieve, dappere Nettie. Jij gaf liefde en vriendschap tijdens je leven, daardoor kwam jouw wens uit. Jij was de verbinder die zorgde dat de aula vol zat. Fijn dat ik je mocht leren kennen.

Margot Burgering en Joy van Delft | DELA:

‘Het bespreken en vastleggen van je uitvaartwensen is zorgen voor jezelf en voor je familie en vrienden. Dat geeft rust. Voor nu en voor later. Weet jij wat je allemaal vast kunt leggen? Wij helpen je graag. Neem gerust contact met ons op via **040 209 75 77.**’

DELA
voor elkaar